

каше ми се да удуша нѣкого, да подпали нѣщо... Всички войводи се бѣха струпали надъ царското ложе и вкамени отъ ужасъ гледаха какъ цѣлебници и врачовници превързватъ дълбоката рана на Калояна. Крѣвта течеше обилно и съ нищо не можеше да спре. Царьтъ лежеше съ склопени очи, бледенъ като сминъ. Всички се гледахме поразени. Кой бѣ сторилъ нечестивото дѣло? Чужденецъ? Свой? Не бѣше чужденецъ, защото никой отъ стражитѣ не бѣ видѣлъ непознатъ човѣкъ да наближава стана. Значи нѣкой свой! И всѣки гледаше другаря си съ тайната мисль — да не би да е този? Но кой? Белота? Невъзможно. Шишманъ? Саца, Манастьръ, Хрелко? Немислимо. А тѣхнитѣ шатри бѣха най-близо до тая на царя. Другитѣ бѣха по-настрана. Ако бѣше се промѣкналъ нѣкой отъ по-далече, стражата щѣше да го забележи. Тогава? А вънъ войската ревѣше ужасена: Свети Димитъръ! Свети Димитъръ го убилъ! Малко следъ полунощъ нѣкои стрелци видѣли нѣкакъвъ бранникъ на бѣль конь, съ лѣчезарна броня и златна нимба около главата, съ копие въ рѣка, да излиза отъ царската шатра. Знаешъ ли? И азъ повѣрвахъ! Това бѣше нѣкакво чудо... Но по едно време царьтъ отвори очи. Изгледа ни всички единъ по единъ. Когато зърна Манастьръ, очитѣ му ядовито пламнаха. Протегна рѣка и го посочи. Следъ това отново склопи очи и заблѣнува. Крѣвта му изтичаше. Манастьръ не можеше да се начуди, защо царьтъ го е посочилъ. Но въ сърдцата на всички ни се спотаи черно съмнение. Дали не бѣше той? Какво искаше да каже Калоянъ? Стояхме изтрѣпнали. Никой не сиѣше прѣвъ да изрече обвинението. А Манастьръ съ сълзи и клетви падна на царското ложе и молѣше царя да проговори, да каже поне една дума, за да не се хвърля такова петно на преданата му вѣрность. Следъ това царьтъ почна високо да говори въ треската си. „Милость, милость! — викаше той. — Прости ми, Чудотворецо. Не дигай копие възъ мене! Голѣмъ грѣшникъ съмъ азъ, прости ми, разкайвамъ се! Спаси душата ми!..“ Тогава всички изтрѣпнахме и се прекръстихме. Манастьръ разкъса дрехитѣ си и заплака. Свети Димитъръ бѣше спасилъ